

Genocide

ג'ינוסייד

They came to kill you,
And not out of mere bloodlust –
God commanded them
To rule over all other nations.

להרגכם באו
ולא מששון-רצח –
צו-אלים למו
להשליט אומתם
על פני אומות כלן.

Your only sin -- your very name;
They will blot out your seed
On account of race and religion.

כל אשמתכם –
רק שמכם ;
ימחק זרעכם
על שום גזע ודת.

Squeezed into the cattle-car,
On your forehead the mark
From the policeman's boot.
Your eyes full of anguish;
Never again will you see your families,
Sold into slavery, torture and pillage.

דחוקים אל קרון-בקר,
על מצחכם חתימת פצע
ממגף-שוטר.
מבטכם – מכאוב :
לא עוד תראו
משפחותיכם, כי נמכרו
לענוי ושוד.

All the labor you once exerted
Toiling to provide for wife and child,
To fill your souls with pride,
To brace yourselves in struggle—
Now will be reduced
To final gasps and death's touch.

מלאכה, בעבר עשיתם
לפרנס אשה ובן.
למלא נפשכם גאות,
לחשלכם למאבקים –
עתה תהי לכם
לאפס-נשימה והחשת-מות.

The smoke of your burnt corpses
Will rise higher and higher
To heaven.
Your gravestones plundered—
While the dog and the pig
gnaw at your ancestors' bones.

עשן גויותיכם שרופות
יעל-יעל
לשמים.
מצבותיכם למשסה –
הכלב והחזיר
עצמות-אבותיכם
יכרסמו.

In the empty house
The orphaned cat,
Your daughter's favorite,
Alone from the empty cradle
Will arise.

בבית הריק
חתול יתום,
אהוב בתכם,
מן הערש
בדד יקום.

The silent piano stands
Waiting in vain for the voice
to accompany—

דמם הפסנתר עומד
מחכה
ללווי-קול –
וכנורכם

And your violin
Lies mute like a dry piece of wood.

היה כעץ יבש.

The book you authored,
Will be consumed in flames.
In the school, where you once taught,
Your gifted student will be punished,
For praising your name.

ספר, חיברת,
באש יכלה.
במוסד, שם הורית,
יענש תלמיד חנון,
כי שמך הלל.

And this for a sign and a remembrance:
Your orphans will never laugh again.
In distant lands,
The postman, his hands empty,
Will visit your relatives,
With a tear on his cheek.
A city of God this was,
And now— it lies deserted, pitying itself.

וזאת ליד וזכר :
יתומיכם עדי-עד לא יצחקו.
בארצות רחוקות,
דוור, ידיו ריקות,
יברך שאר-בשרכם,
והדמעה על סנטרו.
עיר-אלהים היתה זאת,
ועתה – שאיה, עצמה מרחם.